

Một Gia Đình Cho Người Đồng Tính Luyến Ái

Thầy Pháp Dung

Gia đình là một cái nôi hạnh phúc của con người. Người xuất gia như tôi cũng có gia đình, đó là tăng thân. Tăng thân giúp cho tôi có bình an trong đời sống và vững chãi trong sự tu tập. Gia đình giống như là mặt đất, nơi nương tựa của tất cả các loài cỏ cây. Khi biết mình là người đồng tính luyến ái, một em trẻ có thể dấn gia đình vì sợ không được gia đình thông cảm và chấp nhận. Nhưng dấn như vậy, em không được hướng dẫn để sống đời sống của mình như thế nào cho có hạnh phúc. Em sẽ cảm thấy mặc cảm, cô đơn và lẻ loi. Em có những vấn đề mà không sao bày tỏ được với gia đình, gồm những người mà em thương yêu.

Nếu em tiếp tục dấn chúng ta, thì trong cuộc đời, em phải chịu đựng nhiều đau khổ, em phải vấp nhiều tai nạn không cần thiết. Đây là điều tôi muốn gửi đến các bậc làm cha, làm mẹ. Ông cha ta vẫn thường nói là sinh con chứ ai nữ sinh lòng, con của ta như thế nào thì trước tiên ta cần tập chấp nhận nó như vậy. Sau đó, ta mới xem thử ta có thể làm gì để giúp đỡ con em chúng ta. Khi con ta thừa thật với ta em là một người đồng tính luyến ái, ta đừng phản ứng bằng sự giận dữ. Ta đừng vội la rầy. Nếu ta phản ứng bằng thái độ không chấp nhận, em sẽ bị một vết thương rất sâu ở trong lòng và tự dấn là sẽ không bao giờ nói ra sự thật về mình nữa.

Ta cần học nghệ thuật lắng nghe. Điều này không dễ làm. Ta có khuynh hướng phán xét, phản ứng vì ta cho rằng mình đã hiểu vấn đề. Nhưng sự hiểu biết của ta có giới hạn. Lúc nào ta cũng cần học hỏi để làm lớn thêm sự hiểu biết của mình. Ta biết gì về đồng tính luyến ái? Có thể ta cho là con em của ta bị tà nhập và ta đi cầu thầy, cầu cô, cúng kiến để con em chúng ta tai qua nạn khỏi. Ta có thể cho đó là một căn bệnh. Hoặc ta cho rằng đó là một hành động bất hiếu đối với ông bà tổ tiên. Ta dọa rằng nếu tái phạm thì ta sẽ từ em. Thật ra đây không phải là căn bệnh. Em cũng không bị hồn ma bóng quế nào nhập cả. Em chỉ cần sự thông cảm mà thôi. Em cần sự chấp nhận và thương yêu của gia đình. Làm cha mẹ, ta hoàn toàn không có một chọn lựa nào khác. Ta phải chấp nhận em. Nếu không chấp nhận thì ta mất em. Cho nên ta cần tập lắng nghe. Ta lắng nghe bằng tấm lòng từ bi, không phản ứng, không phán xét.

Là người đồng tính luyến ái, em chịu nhiều khổ đau hơn những người bạn cùng trang lứa. Nỗi khổ đầu tiên mà em phải chịu đựng là dấn diêm gia đình về tình trạng của mình. Nếu để tâm, ta có thể biết được nỗi khó khăn của em trước khi em dám thú thực. Và khi em nói, ta giữ tâm ta bình tĩnh, khuyến khích em bày tỏ sự thật và hứa sẽ làm mọi cách để nâng đỡ cho em. Điều này tôi cứ lập đi lập lại hoài. Hạnh phúc con em chúng ta tùy thuộc vào thái độ chấp nhận, thông cảm của ta. Ta tu là để làm chuyện này cho giỏi. Nếu không tu, ta dễ nổi giận và làm tan vỡ tất cả. Có gia đình nâng đỡ, tâm lý em sẽ vững chãi, ít bấp bênh hơn.

Nhiều em không nói được với gia đình, mang mặc cảm là mình bị bệnh và đâm ra tuyệt vọng. Nhiều em đau khổ và tự tử.

Không có gia đình nâng đỡ, em phải chịu nhiều mặc cảm và tâm lý em sinh ra nhiều biến chứng. Em dễ ghen tuông khi thấy những người khác có hạnh phúc. Nhìn những người bạn khác cùng trang lứa có đôi có cặp, em thấy mình khác thường và đau khổ. Nhưng em đâu cần phải giống ai. Em là em. Ta cần phải chấp nhận em là em. Chấp nhận là nền tảng căn bản để tạo ra niềm tin. Tin ta thì em mới nghe lời khuyên bảo hướng dẫn của ta. Có nhiều điều em cần học. Ta đừng để em phải lui cui học hỏi một mình. Ta có thể học cùng với em. Như trong quan hệ tình dục, em cần học sử dụng những trợ cụ nào để không bị nhiễm bệnh. Ta nên biết là năm 2005 ở Bangkok, trong số những người đồng tính luyến ái và lưỡng tính luyến ái có tới 28 % người bị nhiễm HIV. Vì rút HIV này rất dễ lây qua đường giao hợp. Khi em trai là người đồng tính luyến ái, cơ hội em bị lây bệnh cao hơn những những người dị tính luyến ái rất nhiều. Một phần là do các em không biết sử dụng những trợ cụ cần thiết. Hiện nay có những câu lạc bộ dành cho những người đồng tính luyến ái. Tại đây, người ta hướng dẫn cận kề, chu đáo những gì mà một người đồng tính luyến ái cần phải biết để có một cuộc sống an toàn và hạnh phúc. Cũng tại đây, em sẽ có cơ hội gặp những người ở trong giống như em. Họ có thể ngồi lại với nhau, thảo luận và học hỏi nơi nhau.

Có thể suốt đời, em không hề lập gia đình. Đây không phải là một điều tồi tệ. Khi không có gia đình, liên hệ tính dục của em có thể trở nên bừa bãi. Trong trường hợp đó, em chỉ có thể có những liên hệ chớp nhoáng mà không hề có tình thương. Điều này cũng có nguồn gốc nơi thái độ của gia đình và xã hội. Khi chấp nhận và nâng đỡ em, ta giúp em sống và lớn lên trong tình thương của một gia đình. Không chấp nhận em, ta đẩy em vào một góc cô đơn, không có truyền thông và hạnh phúc. Em sẽ lén lút đi tìm những liên hệ mà trong thâm tâm em cho rằng gia đình và xã hội không bao giờ chấp nhận được. Những liên hệ này thường chớp nhoáng, không bền bỉ và mang nặng tính chất tình dục. Tôi nghĩ rằng ta có thể khuyến khích em về nhà với một người bạn đồng tính của em. Qua đó, ta sẽ giúp hai em học hỏi chăm sóc và thương yêu nhau. Một tình thương bền bỉ, chung thủy là cái mà tất cả chúng ta đều cần học hỏi.

Tại một số nước, việc kết hôn giữa hai người đồng tính luyến ái đã được chấp nhận. Ta có thể chấp nhận việc này đối với con em chúng ta hay không? Nếu không, em phải sống trong cô đơn và lạnh lẽo. Em có thể sống đời sống buông thả và chán nản. Nếu chấp nhận thì đó là một điều rất khó khăn cho ta. Hai người cùng phái mà lại làm đám cưới sao? Nhưng đã có những vị linh mục chấp nhận cử hành hôn lễ cho những người này rồi. Họ còn có con nữa. Họ nuôi những đứa con nuôi được xin về những gia đình khác. Con nuôi cũng là con. Nhiều khi con nuôi lại có hiếu hơn con ruột. Cái đó là do ở sự nuôi dưỡng và dạy dỗ của những người làm cha, làm mẹ. Trong trường hợp một cặp đồng tính luyến ái, đứa con có hai người cha hay là hai người mẹ. Con em của ta sẽ học nuôi con, học trao truyền tình thương và những đức tính tốt đẹp cho con mình.

Ta đừng quên rằng hạnh phúc của con ta chính là hạnh phúc của ta. Con của ta là người đồng tính luyến ái, em có những quan niệm về hạnh phúc khác ta, điều này ta phải tôn trọng. Tôn trọng sự khác biệt đó thì ta sẽ trao truyền được kinh nghiệm của mình cho em. Ta đừng bắt em phải giống ta. Em có những nhu cầu khác. Nhưng không phải vì vậy mà ta cho rằng em bệnh. Đồng tính luyến ái không phải là một căn bệnh đâu. Người đồng tính luyến ái cũng có thể có gia đình, có tình thương, có sự chung thủy, nuôi con, dạy con và đóng góp rất nhiều điều tốt lành cho xã hội. Ta biết xã hội ta chưa chấp nhận người đồng tính luyến ái. Nhưng điều em cần nhất là sự chấp nhận của gia đình. Gia đình chính là nền tảng của xã hội. Nếu gia đình ta thành công trong việc hướng dẫn con em ta sống có hạnh phúc như một người đồng tính luyến ái, thì xã hội sẽ thay đổi cái nhìn của mình về những người như em.

Đạo Bụt dạy ta phải giữ giới. Ở trong giới thứ ba, Bụt dạy không nên có quan hệ tình dục với những người không phải là vợ hay chồng của ta. Em không có vợ hay một người chồng theo quan niệm thông thường của ta được. Nhưng em vẫn có nhu cầu tình dục. Nếu ta không giúp em xây dựng một gia đình hai người, thì quan hệ tình dục của em sẽ gây ra những vết thương, những chứng bệnh trong thân và cả trong tâm. Ta cần giúp cho em nghĩ tới đời sống hai người, với một lời cam kết về sự chung thủy. Đó chính là giữ giới thứ ba trong năm giới của đạo Bụt. Không chấp nhận những người đồng tính luyến ái lấy nhau, ta không khuyến khích họ thực tập việc giữ giới. Dù có sự nâng đỡ của gia đình và xã hội, em còn phải đi một đoạn đường rất dài trong việc xây dựng hạnh phúc. Đoạn đường này sẽ bớt khó khăn hơn nếu gia đình tham gia vào việc nâng đỡ cho con em mình.

Tôi nghĩ chính phủ, nhà nước cũng nên tham gia vào việc này. Tại Hà Nội, Việt Nam vào tháng 3 năm 2006, một câu lạc bộ dành cho người đồng tính luyến ái đã được chính thức mở cửa. Tôi thấy đây là một tiến bộ rất lớn của nhà nước Việt Nam. Câu lạc bộ này hiện đã có 22 thành viên trẻ tuổi. Rất nhiều người đồng tính luyến ái vẫn còn rụt rè, chưa dám xuất hiện công khai trong xã hội. Chúng ta phải cần có thái độ cởi mở để những người đồng tính luyến ái tham gia, góp tay với chúng ta xây dựng một xã hội lành mạnh. Việc gì làm lén lút đều không mang tới kết quả tốt đẹp. Ta cần phải có thêm nhiều câu lạc bộ dành cho những người đồng tính luyến ái nữa ở các nơi như Sài Gòn, Nha Trang... và cuối cùng là khắp nơi trên đất nước.

Trong học đường, ta hướng dẫn học sinh hiểu và thông cảm cho những người đồng tính luyến ái. Kỳ thị là một yếu tố không lành mạnh trong mọi xã hội. Không ai muốn mình bị kỳ thị cả. Cho nên ta không nên kỳ thị người khác. Tất cả mọi điều tốt đẹp đều bắt đầu bằng sự giáo dục.

Trong nhà chùa, ta nên có những khóa tu tập dành cho những người đồng tính luyến ái. Em có thể đến chùa để học ngồi thiền, đi thiền, học nhận diện và chăm sóc cho cảm thọ của mình. Chính ở đây mà ta khuyến khích em thọ giới và giữ giới. Giới thứ ba là để cho cả những người đồng tính và dị tính luyến ái cùng

thực tập. Tại nhà chùa, ta đã làm lễ cưới, vậy ta có thể làm đám cưới cho những cặp đồng tính luyến ái hay không? Đạo Bụt ra đời là để cứu khổ. Ta cần phải nhận diện nỗi khổ niềm đau của những người đồng tính luyến ái và đưa cánh tay nâng đỡ họ. Ta hành động sớm chừng nào thì hay chừng nấy. Mỗi ngày có không biết bao nhiêu người đồng tính luyến ái đang là nạn nhân của sự kỳ thị, đau khổ, lây lan bệnh tật, đang cần đến sự thông cảm của gia đình, học đường, nhà nước và cửa thiền.

Tôi muốn kết thúc bài viết này bằng cách trở về với gia đình. Gia đình là cơ sở giáo dục con em về hạnh phúc. Chính trong gia đình mà con em chúng ta tiếp nhận được những bài học vỡ lòng về làm thế nào để sống một đời sống có ý nghĩa.

Làng Mai, 6-4-2006 www.langmai.org